

HỒI 530

Tứ Diện Sở Ca

Phục Nan Đà vẫn ung dung mỉm cười thốt: “Ý của hai vị Khả hãn không phải ở Ngũ Sắc thạch mà ở Đại vương.”

Rồi quay sang Khả Đạt Chí nói: “Có đúng không?”

Từ Tử Lãng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, nhận ra đối với Đột Lợi cả hai đều bất mãn.

Mọi người vốn là huynh đệ, lúc bàn bạc đưa ra những quyết định trọng đại tiếp liền nhau, trước tiên đồng ý hòa hảo với Hiệt Lợi, hiện tại lại xua quân đến diệt Bột Hải quốc sẽ lập quốc ngày một, còn không thông tri cho hai người bọn gã biết một tiếng rồi báo hại hai gã bị kẹp vào giữa, đã bất nhẫn thấy Long Tuyền sinh linh đồ thần, lại chịu nguy hiểm Bái Tử Đình gia hại bất cứ lúc nào.

Bái Tử Đình ngồi thẳng dậy lộ rõ khí thế bá chủ ngửa mặt cười dài nói: “Nếu đã là vậy, nhờ Khả tướng quân về báo lại với Đại hãn, Ngũ Sắc thạch không ở trong tay Bái Tử Đình này nên e rằng khó chiều theo ý Đại hãn.”

Khả Đạt Chí hào tình bộc phát: “Hảo! Mặt tướng sẽ chuyển lời Đại vương lại cho Đại hãn không sót chữ nào.”

Đoạn chuyển hướng sang Thượng Tú Phương thi lễ: “Xin mời Tú Phương tiểu thư lập tức thu dọn hành trang, chúng ta phải lên đường ngay.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lãng thầm kêu hồng bét, với tính cách chán ghét cảnh đấu đá tranh giành của Thượng Tú Phương nàng làm sao thuận theo đề nghị của Khả Đạt Chí.

Quả nhiên Thượng Tú Phương buồn bã thở dài: “Lần này đến Long Tuyền là vì muốn đóng góp cho đại điển thành lập nước Bột Hải, nếu chưa được ca vũ, Tú Phương quyết không bỏ đi. Mong Khả tướng quân cứ tự nhiên.”

Khả Đạt Chí chung hứng, rõ ràng y không hiểu rõ Thượng Tú Phương như Khấu Trọng và Từ Tử Lãng, y đưa mắt liếc nhìn Liệt Hà, muốn nói gì đấy nhưng lại thôi, cuối cùng lại thi

lễ: “Mặt tướng sẽ cấp tốc chuyển lời của Đại vương cho Đại hãn, sau đó trở lại nghe Tú Phương tiểu thư sai khiến.”

Bái Tử Đình tựa hồ một điểm chẳng quan tâm đến chuyện đại quân Đột Quyết sắp áp đến nơi, hờ hững nói: “Nếu Khả tướng quân muốn quay lại diện kiến Tú Phương tiểu thư, tốt nhất nên đợi sáng mai, bởi vì bắt đầu từ hôm nay Long Tuyền sẽ tiến hành giới nghiêm.”

Tôn Sương Hoa nói lớn: “Lĩnh chi!”, rồi quay người ra ngoài. Từ thời khắc này, có thể nói Long Tuyền rơi vào cảnh lầm than bởi chiến tranh!

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tâm thần chấn động, Bái Tử Đình dựa vào cái gì mà không ngại quân Đột Quyết vốn tung hoành vô địch trên thảo nguyên chứ?

Khả Đạt Chí thần sắc lộ vẻ nghi hoặc, hành vi bây giờ của Bái Tử Đình coi như là công khai tuyên chiến với liên quân Hiệt Lợi và Đột Lợi, y dựa vào cái gì? Khả Đạt Chí hít một hơi thật sâu nhìn Bái Tử Đình gật đầu nói: “Dù cho mặt tướng sắp gặp Đại vương trên sa trường, nhưng mặt tướng rất khâm phục dũng khí của Đại vương.”

Ánh mắt lướt về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lui ra đến cửa rồi thì lễ ngay nhiên bỏ đi.

Khấu Trọng gã tâm trạng lúc này trở nên rối bời, rõ ràng đã bảo là phải đối phó Thâm Mạt Hoàn? Nhưng bây giờ xem bộ dạng của Khả Đạt Chí rõ ràng là phải vâng lệnh Hiệt Lợi lập tức rời thành, xem ra chuyện này coi như là công cốc rồi.

Từ Tử Lăng tịnh không biết chuyện mới phát sinh giữa hai người, cho nên không nghi hoặc như Khấu Trọng mà lưu tâm đến những phản ứng của kẻ khác.

Phục Nan Đà vẫn tỏ vẻ thần nhiên thâm sâu khó lường. Bọn ba người Phó Quân Tường thì vẻ mặt mỗi người mỗi khác, Phó Quân Tường tâm tình tựa như rất hào hứng đối với chuyện quân Đột Quyết sắp đánh tới nơi. Kim Chính Tông nhíu mày thần sắc ngưng trọng. Hàn Triều An thì nhếch mép cười lạnh, biểu thị thập phần tự tin.

Cuối cùng là Liệt Hà, sắc mặt khó coi của y lúc minh lúc ám, xem ra gã quan tâm sự tồn vong của nước Bột Hải hơn bất cứ ai khác.

Thượng Tú Phương thì cúi đầu, rõ ràng tình yêu hòa bình của nàng đã bị hiện thực chiến tranh tàn khốc làm tổn thương.

Thượng Tú Phương đứng dậy, mọi người cũng đứng dậy theo kể cả Phục Nan Đà, có thể thấy nàng mỹ nữ tài sắc song toàn này chiếm địa vị cao vời trong lòng mọi người.

Bái Tử Đình đưa mắt nhìn Thượng Tú Phương, ngạc nhiên nói: “Người ta nói hôm nay có rượu cứ việc say, nổi sầu ngày mai cứ để mai tính, đêm nay sao chúng ta không vui say một phen chứ?”

Thượng Tú Phương lắc đầu: “Tú Phương chợt thấy mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Rồi quay sang Phục Nan Đà nói: “Quốc sư nói chiến trường là nơi tốt nhất để giảng đạo sinh tử, bây giờ Tú Phương đã cảm nhận được ý nghĩa thực sự của nó, xin lĩnh giáo!”

Rồi nàng từ từ rời khỏi bàn tiệc, Liệt Hà vội kéo ghế cho nàng, dịu dàng nói: “Cho phép tại hạ tiễn bước Tú Phương tiểu thư!”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Thượng Tú Phương đưa mắt nhìn Khấu Trọng, ánh mắt chứa đầy tình cảm phức tạp, lắc đầu từ chối Liệt Hà, bình tĩnh nói: “Tú Phương muốn đi thông thả một mình.”

Rồi nàng ra đến cửa, quay đầu mặt chất chứa vẻ đau khổ nhìn Khấu Trọng nói: “Nếu ngày mai Thiếu soái có rảnh, có thể vào cung gặp Tú Phương không?”

Khấu Trọng vội vàng gật đầu, thậm chí ta chỉ cần còn mạng, ngày mai sẽ vào gặp nàng.

Thượng Tú Phương thi lễ rồi quay ra, theo sau là các thị tỳ hộ tống.

Thế là tiệc chẳng thành.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thừa cơ cáo từ.

Bái Tử Đình thấy hai gã từ chối không đi xe ngựa, vội nói: “Vậy có thể cho Bái Tử Đình tiễn hai vị một đoạn không!”

Từ Khấu hai gã đều thấy ngạc nhiên, không thể từ chối được nữa.

Bái Tử Đình nói vài câu với bọn Phó Quân Tường rồi lại nhờ Phục Nan Đà bồi tiếp những người còn ngồi lại, sau đó đi cùng với bọn Từ, Khấu ra thẳng cửa cung.

Cung điện mô phỏng theo điện đài lầu các của Trường an Thái cực cung vừa ưu nhã không kém phần hoa mỹ, nhưng lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chẳng có lòng dạ nào mà thưởng lãm, thậm chí nghĩ những cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt có nguy cơ sẽ bị giông bão dập vùi.

Bái Tử Đình đến bên cạnh Khấu Trọng, trầm ngâm hồi lâu thì đột nhiên nói: “Nếu hai vị ở trong tình thế của Bái Tử Đình, thì sẽ làm sao?”

Khấu Trọng chép miệng: “Về chuyện này, ta và Tử Lăng tâm ý bất đồng, Đại vương muốn nghe ý kiến của ai?”

Bái Tử Đình bật cười: “Ta đều muốn nghe hết, xin Thiếu soái cứ nói trước!”

Tiếng vó ngựa từ phía Cung thành vọng lại, xem ra nữ tướng Tôn Sương Hoa đang điều binh khiển tướng tăng cường phòng ngự, có thể tưởng tượng nhân dân trong thành hoang mang đến mức nào.

Ngày mai cửa thành sẽ mở, chỉ cần Bái Tử Đình chịu mở cửa thành thì những người có thể rời khỏi nơi này đều bỏ đi tránh họa, những kẻ ở lại sẽ trợ thủ Bái Tử Đình.

Khấu Trọng lạnh nhạt nói: “Lần này Đại vương chuẩn bị lập quốc, trên chiến trường quan trọng nhất là quân tình, nếu ta là Đại vương, trong lúc chưa biết vị trí và quân lực của liên quân Đột Quyết, ta sẽ lập tức bỏ thành trốn chạy. Chỉ cần non xanh vẫn còn, sợ gì không có củi đốt chứ!”

Bái Tử Đình cước bộ ngừng lại, nhìn Khấu Trọng hồi lâu rồi nói: “Ba ngày trước, đại quân của họ cách ba mươi dặm về phía tây của Hoa Lâm, binh lực khoảng năm vạn người, trong đó Hắc Lang quân làm chủ đạo, nhưng bây giờ ta không biết bọn chúng ở đâu, bất quá bọn chúng chỉ cần đi vào giới tuyến của ta, đảm bảo con kiến cũng chui không lọt.”

Khấu Trọng nói: “May mà đây là một tòa thành chứ không phải là vùng đất rộng lớn, nếu không đại quân của họ có thể còn đến nhanh hơn cả thám tử hồi báo của Đại vương. Bọn ta đã từng lãnh giáo chiến thuật của người Đột Quyết ở thành Thống Vạn, trước khi bọn chúng kéo đến tuyệt không thể đoán, khi biết được rồi chỉ còn thừa lại nửa khắc, đúng là đi về như cuồng phong, khí thế mạnh như lửa táp.”

Từ Tử Lăng nói: “Giả sử người Đột Quyết tấn công thành, dốc toàn lực phong tỏa tất cả những con đường dẫn đến Long Tuyền, đoạn tuyệt giao thông hai đường thủy lục, bao vây trùng trùng khiến Long Tuyền trở thành một tòa thành lơ lửng, Đại vương liệu có thể trì chi bao lâu?”

Bái Tử Đình nở nụ cười tự tin, nói: “Hai vị chưa biết nhiều về Long Tuyền, lại không biết xưa nay Long Tuyền có thể tự cung tự cấp cho mình nên không sợ vây thành. Điều ta lo lắng nhất là Hiệt Lợi và Đột Lợi vì muốn tiến quân vào Trung thổ cho nên đã nghiên cứu được nhiều chiến thuật phá thành, mà Triệu Đức Ngôn nổi tiếng chính là chuyên gia tinh thạo binh pháp công thành, có ý chủ trì đại cuộc là mối nguy hiểm cho ta.”

Khấu Trọng nói: “Đại vương có nghĩ sẽ tạm hoãn việc lập quốc cầu hòa với Đột Quyết không?”

Bái Tử Đình lắc đầu: “Điều đó không thể, không có chuyện gì có thể thay đổi quyết định lập quốc của ta.”

Nói xong đi trước dẫn đường, tay chấp sau lưng, mỗi bước đi đều hiên ngang mạnh mẽ.

Bái Tử Đình lại cười ha hả nói: “Cả đời ta nghiên cứu các trận đánh từ cổ đến kim, dù đánh lớn hay đánh nhỏ, nổi tiếng hoặc không nổi tiếng ta đều đã xem qua. Từ đó ta ngộ ra được một đạo lý, đó chính là không có trận nào chắc thắng. Trên chiến trường có nhiều thay đổi, chẳng hạn tại sao ta chọn tháng tư lập quốc, bởi vì tháng tư mưa nhiều, lợi thủ bất lợi công.”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều cảm thấy phải đánh giá lại con người này, thậm chí nếu hôm nay trời mưa như trút nước, chắc chắn sẽ gây khó khăn cho việc tiến công của liên quân Đột Quyết.

Khấu Trọng nói: “Nhưng Đại vương không ngờ Hiệt Lợi và Đột Lợi sẽ dàn hòa, rồi cùng liên minh tấn công Long Tuyền chứ?”

Ba người ra khỏi cửa cung, đến khu Hoàng thành, chỉ thấy từng toán kỵ binh chạy rầm rập trên con đường rộng lớn nối thông giữa Cung môn với Chu Tước môn.

Mặc dù tiếng vó ngựa rền trời, nhưng khí thế vẫn bình thản đến lạ thường, rõ ràng binh sĩ của Bái Tử Đình đều được huấn luyện nghiêm mật, không hề lo lắng hay khẩn trương vì quân Đột Quyết sắp tràn tới nơi.

Bái Tử Đình ngừng bước nói: “Không phải là ta không nghĩ tới, bất cứ khả năng nào bọn ta cũng đã tính toán qua, chỉ có điều ta không ngờ hai vị lại đến đây, ta muốn nhờ hai vị giúp đỡ một việc, hy vọng hai vị chớ cự tuyệt.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu: “Đến rồi!”

Khấu Trọng nói: “Bọn ta rửa tai lắng nghe.”

Đột nhiên mười thót ngựa phóng tới, dẫn đầu là Tôn Sương Hoa, Cung Kỳ là một trong số đó, tất cả đều nai nịt gọn gàng, đội hình chỉnh tề, khi còn cách ba người khoảng một trượng thì tất cả kèm cương ngừng lại, chiến mã chổng vó trước lên hí vang trời, bọn Tôn Sương Hoa đồng loạt xuất yêu đao chĩa xéo lên trời, đồng thanh hô lớn, động tác rất vừa vặn đẹp mắt.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy không biết tiếng Mạt Hạo nhưng cũng đoán được đó là lời thề liêu chết cho Bái Tử Đình.

Sĩ khí hùng hực dâng cao.

Bái Tử Đình lớn tiếng đáp lời.

Ngựa vừa dừng lại, các tướng nhảy xuống ngựa rồi lờ đi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, kéo nhau vào cửa Cung thành, ngựa thì đã có ngựa vệ dắt đi, rõ ràng là chuẩn bị mở hội nghị bàn tính việc quân với Bái Tử Đình.

Khấu Trọng thích nhất là nhìn Tôn Sương Hoa, nhưng bây giờ gã chú ý đến Cung Kỳ, chỉ thấy mắt y bắn ra tia nhìn cuồng nhiệt, đồng thời nghĩ nếu vụ đột kích ở Chu Tước môn xảy ra chắc Cung Kỳ không liên quan bởi vì y không thể phân thân.

Từ Tử Lăng thầm nhủ nếu quân dân thành Long Tuyền đều trở thành tín đồ của Phục Nan Đà, cho rằng cái chết chỉ là một sự thăng hoa chứ không phải kết thúc, vậy thì ai nấy đều trở thành dũng sĩ liêu chết tử vì đạo.

Thanh âm của Bái Tử Đình lại vang lên: "Hiệt Lợi và Đột Lợi đừng thua trận này, nếu không lịch sử của Đại thảo nguyên sẽ phải viết lại."

Khấu Trọng chưa bao giờ nghĩ quân Đột Quyết lại bại dưới tay Bái Tử Đình, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến thấy khí thế oai hùng của quân dân Mạt Hạo và sự dẫn dắt lão luyện của Bái Tử Đình, lần đầu tiên gã cảm thấy tồn tại khả năng này.

Bái Tử Đình lắng sang chuyện khác: "Năm xưa Thiệu soái dùng tàn binh của Độc Bá sơn trang, dựa vào tường thành kiên cố Cảnh Lăng thành mà đương cự lại quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy, trận này khiến Thiệu soái nổi danh thiên hạ, cũng khiến Đỗ Phục Uy cảm thấy sóng sau xô sóng trước, để rồi sau này y phải hàng phục Lý Thế Dân."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Sao Đại vương có thể hiểu thấu đáo tình hình ở Trung thổ?"

Bái Tử Đình dắt hai gã băng qua Hoàng thành, tránh con đường lớn có nhiều binh kỵ qua lại, đi theo hành lang phía đông Hoàng thành vòng về phía Chu Tước môn, vừa đi vừa nói: "Ngày mười lăm mỗi tháng, ta đều nhận được quân báo mới nhất về tình hình ở Trung thổ, cũng như Thiệu soái nói, quân tình là quan trọng nhất, đúng không?"

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng hai gã đều đưa mắt nhìn nhau thầm chửi, ngoài Hiệt Lợi ra, Bái Tử Đình cũng là một tay kiêu hùng có dã tâm đối với Trung thổ. Nếu y xưng bá thảo

nguyên, như vậy sẽ tạo uy hiếp nghiêm trọng cho Trung thổ! Bởi vì trên thảo nguyên, không ai hiểu rõ chính trị văn hóa của Trung thổ bằng ư.

Từ Tử Lăng nói: “Đại vương khi nãy nói là có lời muốn nói mà?”

Chu Tước môn hiện ra ở phía trước.

Hai mươi ngự vệ đứng nghiêm chào, hô vang bằng tiếng Mạt Hạt, rất có thể là “Đại vương vạn tuế”, “Đại vương tất thắng.”

Hai gã đều lo không lấy lại được tám vạn tấm da dê của đại tiểu thư và hàng hóa của thương nhân Bình Điều, bởi vì trong tình hình sắp đánh nhau to, muốn ép một người cả liên quân Đột Quyết mà cũng không sợ phải nộp ra những thứ này thật giống như nói mớ giữa ban ngày.

Bái Tử Đình đành chỉ cước bộ, đưa mắt đánh giá hai gã, mỉm cười: “Sáng mai Thiều soái gặp Tú Phương tiểu thư xong, có thể lập tức rời khỏi Long Tuyền hay không, bốn nhân cảm kích không nguôi!”

Y tuy nói khách sáo nhưng đây là lệnh đuổi khách, dụng ý bóng gió ràng là nếu chẳng phải vì nể mặt Thượng Tú Phương, sẽ lập tức trục xuất hai gã ra ngoài. Nhưng cũng không thể trách ư được, hai gã là huynh đệ của Đột Lợi, lại là nhân vật lợi hại, không giết hai gã ngay tại chỗ đã là nhân nghĩa lắm rồi.

Khấu Trọng nhăn nhó nói: “Nếu ngày mai bọn ta vẫn còn sống, đương nhiên sẽ tuân theo lệnh của Đại vương, có điều Tú Phương tiểu thư...”

Bái Tử Đình ngửa mặt cười dài, hào tình bộc phát, đột nhiên ngừng cười, khuôn mặt trở nên tàn khốc, chậm rãi nhả ra từng chữ: “Tú Phương tiểu thư vốn là nữ tử bốn nhân tôn trọng nhất, dù cho Long Tuyền có trở thành bình địa, ta cũng có thể đảm bảo không ai phương hại đến nàng dù một sợi tóc, dẫu cho hung tàn như Hiệt Lợi, Đột Lợi cũng phải tôn kính nàng, xin Thiều soái cứ yên tâm. Xin mời!”

Bước ra khỏi Chu Tước môn, cả Chu Tước đại nhai lặng lẽ như ở quỷ vực, chỉ có một đội kỵ binh chạy vụt từ phía sau lưng họ phóng về phía trước, khác hẳn với khung cảnh ồn ào náo nhiệt thường ngày.

Khấu Trọng than: “Kế hoạch của bọn ta coi như thảm bại, trong tình huống này, lão tử ta về sau chắc phải đổi tên thành Trọng Khấu quá, chắc chắn bọn chúng sẽ không thích sát bọn ta nữa.”

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, tình huống trước mắt thích khách không có yểm trợ, làm sao mà tiến hành thích sát cho được, chỉ tổ gây cho tuần binh tới can thiệp.

Một đội kỵ binh khác từ Chu Tước môn phóng ra, rẽ vào con đường lớn bên trái, từ xa thì lễ với họ.

Bọn gã không thể đoán được lúc ra khỏi cung tình hình lại trở nên thế này.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Bái Tử Đình sẽ không để cho bọn ta sống mà rời khỏi Long Tuyền.”

Khấu Trọng giật mình: “Không nghiêm trọng như thế chứ?”

Từ Tử Lăng nói: “Sáng nay khi y đến tìm bọn ta ở Tứ Hợp viện đã lộ sát khí, bây giờ càng không thể thả hổ về rừng, bởi vì nói không chừng bọn ta sẽ giúp Đột Lợi tấn công Long Tuyền. Chiến tranh xưa nay không nói nhân nghĩa đạo đức càng bất chấp thủ đoạn, nếu muốn giết bọn ta, đêm nay là cơ hội tốt nhất.”

Khấu Trọng thắc mắc hỏi: “Nếu đã là vậy, sao lúc này y không ra tay ngay trong cung?”

Từ Tử Lăng nói: “Bởi vì y vẫn chưa nắm chắc có thể hạ được Đột Lợi, cho nên không muốn mang thêm tội giết bọn ta, chỉ cần bọn ta không chết trong cung, có thể y sẽ đổ hết trách nhiệm cho bọn Thâm Mạt Hoàn.”

Khấu Trọng hít một hơi lạnh nói: “Tên tiểu tử Khả Đạt Chí bỏ đi rồi, Phi Huyền lại phải đi tìm Chúc Ngọc Nghiên, ở Tứ Hợp viện lại có cao thủ chờ bọn ta tự chui đầu vào lưới, trên tường thành đều được canh giữ nghiêm ngặt, bọn ta chẳng khác gì bị nhốt trong rọ, có nơi nào mới an toàn đây?”

Từ Tử Lăng lia mắt nhìn mái ngói nhà hai bên đường, nhà nào cũng tắt đèn tối om, ngạc nhiên nói: “Sao không thấy Âm Hiễn Hạc?”

Khấu Trọng giật mình nói: “Ta lần đầu tiên cảm thấy sự sinh tử không do mình quyết định mà bởi kẻ khác, bây giờ bất cứ kẻ địch nào tấn công, bọn ta đều không cầm cự được bao lâu.” Rồi lại nói: “Bọn ta có nên chạy trốn khỏi ngôi thành này hay không? Hay là chạy được xa bao nhiêu thì hay bất nhiêu?”

Từ Tử Lăng đoạn lắc đầu: “Đêm nay bọn ta chẳng những phải giữ mạng mà còn phải giết chết Thâm Mạt Hoàn và Thạch Chi Hiên, bị thương có lỗi đánh của bị thương, chính cái miệng của người đã ba hoa thế mà.”

Khấu Trọng hít sâu một hơi, ánh mắt lộ đầy vẻ kiên nghị bất khuất, nói: “Hảo, tham sống sợ chết không phải là cách chống địch, chỉ bằng bọn ta đi tìm Việt Khắc Phùng, có lẽ bây giờ y là cứu tinh duy nhất của bọn ta.”

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, hai gã rảo bước lẫn vào trong ngõ nhỏ, trong chớp mắt đã mất dạng trong bóng đêm.

- o O o -